

[Finansministeren.]

duktion af alkoholholdige drikke i samme grad som importerede. Men man kan vel ikke skjule, at den frie import, der bliver tale om, kan give visse problemer i retning af indkøbsrejser til udlandet, grænsekontrol o. s. v.; og hvad de videre konsekvenser heraf kan blive, er det naturligvis umuligt at overskue i dette øjeblik.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Det ærede medlem fru Hanne Budtz har stillet mig et spørgsmål vedrørende bygningsfredningslovgivningen og dens anvendelse i et konkret tilfælde. Jeg kan vel i almindelighed sige, at bygningsfredningsloven er svagt stillet i en periode som den, vi er inde i, og det bliver formentlig nødvendigt at styrke denne lovgivning på visse områder. Det kan dog ikke være sådan, siger det ærede medlem, at en bygning uden videre kan sælges af indehaveren, og jeg kan naturligvis ikke være uenig med det ærede medlem i dette principielle standpunkt.

Der er for Københavns vedkommende et temmelig stort antal fredede bygninger; de omfatter i den trykte fredningsliste ca. 40 sider. Det er nok muligt, at det i hovedstaden, hvor forsikringsselskaber og store forretninger har ryddet op i byen, er gjort ud fra rigeligt ensidige merkantile interesser. Det var ønskeligt — derom kan jeg ikke være uenig med det ærede medlem — set ud fra et almindeligt medborgerligt synspunkt, om man kunne bevare en del af den gamle stad i en form, som også nutid og fremtid kan anvende. Det er jo ikke mindst husene, der fortæller os om fortidens historie.

Hvad cirkusbygningen angår, er den ikke under fredning og kan heller ikke inddrages under fredning, da den ikke er 100 år gammel, og det er som bekendt en minimumsbestemmelse i loven. Heller ikke Tivoli, som det ærede medlem berørte i sin omtale, er fredet. Man har gjort sig visse overvejelser, f. eks. vedrørende Pantomimeteateret, og jeg ville tro, at spørgsmålet om visse af havens bygninger indgår i overvejelserne i forbindelse med næste revision af fredningslisten. Den vil foreligge i 1964.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Det ærede medlem hr. Helge Larsen gav i sit indlæg

i går udtryk for nogen bekymring for, at vore biskopper i de senere år skulle være på vej til at indsmugle en uhjemlet kirkeforfatning, fordi de med regelmæssige mellemrum samles til de såkaldte bispemøder, hvor de drøfter kirkelige anliggender. I alt fald én gang om året er det særlig galt, for da deltager der repræsentanter for kirkeministeriet.

Det ærede medlem vil nu på baggrund af denne trussel gerne vide, om der ikke fra ministeriets side er taget stilling til disse bispemøder på en eller anden måde.

Det er der naturligvis, men ikke i form af den instruks el. lign., som det ærede medlem efterlyser. Han mener, at der foreligger sådan et eller andet udefinerbart dokument, men han kender det ikke, siger han, og han kan ikke få kendskab til det. Nu har det ærede medlem ikke spurgt mig, for så kunne han have fået det 1-2-3. Men der foreligger ikke nogen form for instruks. Jeg skulle nok afholde mig fra at formulere den slags instrukser. Det kræver et minimum af fantasi at forestille sig, hvilken kirkelig situation en minister på den måde kunne rode sig ud i.

Hele dette anliggende er i øvrigt så oplagt, at en instruks ville være ganske overflødig. Biskopperne har ifølge vore kirkelove en status, der er ganske klar, og pudsigt nok netop den status, som det ærede medlem i sit indlæg forunder dem.

Denne status kan næppe beskrives mere koncist, end det er sket i det private brev, som daværende kontorchef og senere departementschef Detlefsen i kirkeministeriet i 1955 sendte til en af biskopperne. Dette brev har af en af mig ubekendt grund påtegnelsen „strengt fortrolig“; jeg ved faktisk ikke hvorfor, men jeg antager fordi denne embedsmand, som er blevet bedt om nogle rent saglige oplysninger, ikke ønsker at få dette dokument betragtet som noget officielt. Men da det nu citeres i dagspressen, kan vi vel også tillade os her at se bort fra fortroligheden.

I dette brev siges det — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Den bestående retsordning (lovgivning m. v.) kender overhovedet ikke biskopperne som korporation. Den enkelte biskop repræsenterer i virkeligheden kun sit eget stift og det kun inden